

הורינו

פרשת דברים - חזון תשפ"ה | שנה ב' 85

הורים מלאי חן

הורינו דברות קדשך

הרב זאב יוספי שליט"א, 'הורינו' ב"ב

כדברי רבי עקיבא, "נתת שמחה בלבי מעת דגנם ותירושם רבו" כשאני רואה את השפע אצל הגויים, יש לי שמחה בלב, שאני מבין ויודע כמה טוב יגיע בסופו של דבר לעובדי ה', שהרי אם לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה. ולפי זה מבאר המהר"ם שיק את דברי המדרש הנ"ל, שאם הקב"ה ציווה את ישראל שלא לעשות מלחמה עם עמון ומואב ואדום, אף על פי שאינם עושים רצונו של מקום, וכל זה רק בזכות שעשיו קיים כיבוד אב, ולכן אמר הקב"ה "כי ירושה לעשיו נתתי את הר שער" וכפי שכותב בתרגום יונתן בן עוזיאל "בגין יקרא דעביד לאביו", בזכות הכבוד שעשה לאביו, כל שכן ישראל שעושים רצונו של מקום על אחת כמה וכמה. וזה הכוונה בפסוק אצלנו בפרשה, "רב לכם סב את ההר הזה" שאתם צריכים להקיף ולסוב את הר שער, אע"פ שהם עוברי רצונו, ומזה אתם יכולים ללמוד כמה גדול שכרם. ולכן על זה אומר המדרש "דום לה" והתחולל לו" שאם לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה, ועל כן, אל תתחר במרעים ואל תקנא בעושי עוולה.

וְרַב לָכֶם סֵב אֶת הָהָר הַזֶּה פִּנְיָה (ב', ג')
מובא במדרש¹ שעל זה הולך הפסוק בתהלים (ל"ז, ד') דום לה' והתחולל לו. בהסבר הדברים כותב המהר"ם שיק לפרש, על פי מה שאומר דוד המלך² "רבים אומרים מי יראנו טוב, נסה עלינו אור פניך ה'", נתת שמחה בלבי מעת דגנם ותירושם רבו". ועל הפסוק הזה מבאר האלשיך הקדוש שהרי מובא בגמרא³ שהיה רבי עקיבא הולך עם שאר חכמים לעיר רומי, ושמעו מרחוק קול המון שלהם, התחילו הם בוכים ורבי עקיבא משחק. אמרו לו חכמים לרבי עקיבא, מפני מה אתה משחק, אמר להם - ואתם מפני מה אתם בוכים, אמרו לו, הללו כושיים שמשתחוים לעצבים ומקטרים לעבודת כוכבים יושבים בטח והשקט, ואנו - בית הדום רגלי אלוקינו שרוף באש, ולא נבכה? אמר להם רבי עקיבא לכך אני משחק, ומה אם לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על אחת כמה וכמה. ועל פי זה ביאר האלשיך הקדוש, שזה מה שאמר דוד המלך "מי יראנו טוב, נסה עלינו אור פניך ה'", שזו דעת חכמים, שיכולים לשמוח רק כאשר רואים טוב, וזוכים לאור ה'. אבל המשך הפסוק

1. מדרש רבה דברים א' י"ז 2. תהלים ד' ז' 3. מכות כ"ד.

כשם שחובה על כל אחד ואחד מישראל ללמוד את ההלכות המצויות, כהלכות ברכות, שבת, שמירת הלשון ועוד, כך חובה על כל אדם ללמוד ולשנן את הלכות כיבוד אב ואם ומוראם, שמצווה זו היא תמידית בכל זמן, וחמורה היא עד מאוד, ואם לא ילמד את הלכותיה, מאין ידע היאך לקיימן, ויכשל בדברים רבים, מבלי לדעת שהוא נכשל.

הורינו דרך חיים

כיבוד אב ואם
בהלכה ומנהג

לבקש מאביו ומאימו בדרך עקיפה, שיעשו דבר מה עבורו / חלק ג'

הבאנו בשבוע שעבר שמלבד העניין שמותר לבקש מההורים בקשה שמוסיפה להם כבוד, יש גם חיוב לבקש מהם, כאשר יראו בהימנעות מבקשה, פגיעה. כגון שזה נושא שקרוב אליהם ויש להם בו השפעה ואך טבעי לפנות אליהם לעזרה. במקרה כזה, הימנעות מבקשה יש בה פגיעה בהורים שכביכול אינו מחשיב את יכולותיהם.

בנוסף, כתב בספר חסידים¹ שיכול הילד לבקש מהוריו בדרך רמז ובדרך עקיפה, כגון שהולך בדרך חשוכה ולא מוארת בלילה, ואומר לאביו "אם תרצה ללכת איתי שם בדרך, ממש אשמח" ואין בכך חשש פגיעה בכבוד הוריו, משום שבדרך זו הוא מראה דווקא שהוא מכבד אותם. ובעניין זה אנחנו מוצאים רבים שנכשלים בכך, באופן שיוצאים

לשמחה משפחתית בערב ומשאירים את הילדים הקטנים תחת שמירת ההורים. אסור לבקש מההורים בצורה כגון "יש לנו חתונה, תבואו הערב לשמור על הקטנים? ובוודאי שאסור להביא את הקטנים אל בית ההורים ופשוט להשאיר אותם שם ולהעמיד את ההורים בפני עובדה מוגמרת. אלא הדרך הנכונה במקום שההורים לא מציעים מעצמם, זה לבקש מהם בדרך עקיפה. וכגון, "יש לנו הערב חתונה, עדיין לא יודעים אם נוכל ללכת בגלל שלא מצאנו מישהו שאנחנו סומכים עליו שישמור על הילדים בזמן הזה".

וכל זה במקום שזו טובה או עזרה שהוא מבקש מהוריו. אבל במקום שהוא עובד יחד עם אביו במקום עבודה ומבקש מאביו משהו לצרכי העבודה שזה חלק מעבודתם, אין בכך חשש, וכמובן שצריך גם אז לעשות זאת בדרך של כבוד ולא חלילה בנימה סתמית או מזלזלת. (וכך מביאים בשם הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל)

1. תקסט"ב. וכ"כ בספר 'בן חכם' בשם מקור הגרי"ש אלישיב זצוק"ל

מעשה אבות

סיפור מהחיים

הגאון רבי עקיבא איגר והגאון רבי יעקב מליסא בעל "נתיבות המשפט" זצוק"ל עברו בסמוך לחבורת נערים יושבי קרנות, והנערים לא שנו ליבם ולא קמו לכבוד הרבנים החשובים. נאנח רבי יעקב מליסא ואמר: "דור עקבתא דמשיחא!"

אמר לו הגאון רבי עקיבא איגר: "בדור עקבתא דמשיחא נשב אנו הזקנים על הספסל, ונערים אלו יעברו לידנו, וכאשר לא נקום לכבודם הם יאנחו ויגידו: "זוהי חוצפה של עקבתא דמשיחא"..."

פסיכולוג מפורסם הגיע אל מרן הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א ובפיו שאלה: אחד המטופלים שלו, נער צעיר, סובל מבעיות רגשיות חמורות. הוא העריך שהגורם לבעיות אלה הוא התייחסותו המשפילה של אבי הנער אליו. "במקרים כאלה", אמר הפסיכולוג, "הטיפול המומלץ שלי הוא לומר לנער שיחשוב בליבו שאביו אדם שלילי ובעייתי, ולהתעלם מכל תכונה טובה שאולי קיימת אצלו. אם ינהג בדרך זו, טוענת הפסיכולוגיה, אמורה השפעתו השלילית של האב להתגמד". תשובתו של הרב הייתה, כמובן, שדרך זו אסורה על פי התורה, והרי היא נוגדת את המצווה מדאורייתא של כיבוד הורים. (עלינו לשבח)

יהודי פנה למרן הגאון הגדול הרב יצחק זילברשטיין שליט"א וביקש את עצתו. אביו, כך אמר, היה שואב תמיד הנאה מרובה מביצוע שליחויות עבור בית הכנסת שבו הוא מתפלל, וחיו סבבו סביב עניין זה. כעת, משהזדקן, לא יוכל עוד לנהוג במכונות ולמלא את המטלות הללו. הבן מודאג מכך וחושש שתהיה לכך השפעה שלילית על אביו.

הרב זילברשטיין פסק, שהבן חייב להסיע את אביו לשליחויות אלה. בצורה כזו אביו יתמלא שוב בחיות, והבן ירוויח את הזכויות העצומות של מצוות כיבוד הורים.

בישיבתו של הגאון רבי משה אריה פריינד זצ"ל גאב"ד ירושלים למדו שני אחים שאביהם התפרנס מעבודת הסבלות, והיה סוחב על גבו ארגזים של בקבוקי משקאות בימי שישי מהחנות אל בית הלקוחות שהזמין. ברבות השנים קפצה עליו זקנה. וכוחו לא היה לו עוד. כשנדע לרבי משה אריה פריינד המצב, קרא לשני תלמידיו, אמר להם שהוא פותר אותם מלבוא לישיבה בערב שבת, וביקשם להילוות אל אביהם מידי יום שישי ולעזור לו בעבודתו הקשה.

השניים היססו תחילה וחששו שמא יגרום להם הדבר לכלימה. הן עליהם לשמוח על שמם הטוב, כי מי ירצה להשתדך עם בחור "סבל"? הגאב"ד לא קיבל את דבריהם, אלא הבטיחם כי אדרבה, דווקא בזכות מצוות כיבוד אב- יזכו לזיווגים הגונים. הם נענו לבקשת הרב, ולבסוף אכן זכו לשידוכים נכבדים למשפחות מיוחסות בישראל והקימו בתים לתפארה.

כלה בעלת תשובה נכנסה אל חדרו של מרן הגאון הרב שך זצ"ל וסיפרה בדמעות את סיפורה הכאוב:

לפני מספר שנים חזרה בתשובה, ובמשך כל התקופה הזו דחתה אותה אימה מעל פניה והרחיקה אותה בשתי ידיים. לפני זמן קצר באה בברית האירוסין, והחתונה אמורה להתקיים בקרוב. והיא תוהה האם עליה להזמין את אימה להשתתף בשמחתה- או להימנע מכך.

רבינו הקשיב בסבלנות לדבריה וענה: "למען האמת, בגלל עוונותינו כולנו מורחקים מהקב"ה, והלוואי שנזכה לשוב בתשובה שלימה כמו שצריך... אולם לגופו של עניין, עצתי היא שתיגשי עם החתן אל אימך ותזמני אותה לחתונה משום כיבוד אם. עשי זאת גם אם את חוששת שהדבר יהיה כרוך בביזיונות!"

אותה בעלת תשובה צייתה באופן מלא להוראותיו של הרב, וראה זה פלא: לא זו בלבד ששום ביזיונות לא נגרמו כתוצאה מכך- אלא להיפך: האם שמחה עד מאוד בשמחתה, וכך יכלה הבת להיכנס שלוה ורגועה אל חופתה (שובו אליי).

רב הנסתר

מאמר חז"ל או מעשה רב בנושאי מצוות כיבוד הורים נטמנו בתמונה, גלו ושלחו לנו, ואולי תזכו בפרסים!

horeinuorg@gmail.com
או בפקס: 077-6021640

פתרון חידת 'רב הנסתר' לפרשת מטות מסעי

רבינו יונה מזהיר בספר היראה "ואל ידבר על מעשיהם בשום עניין" וזה אזהרה לילדים שלא לדבר בביקורת על הוריהם אפילו בינם ובין עצמם. (הלכות כיבוד הורים, ושננתם לבניך)

הודעה תשלח לפותרים נכונה שעלו בגורל.

שלוש ארגון הורינו. האמת שמיום ששמעתי עליכם, תהיתי בליבי ממתי מצווה חשובה כמו מצוות כיבוד הורים צריכה ארגון? הלא גדלנו ב"ה על זכות לימוד וקיום התורה ומצוותיה. כי הם חיינו ואורך ימינו, ואיך יכול להיות שאנחנו כציבור ירא שמים ננטוש את אחד מעשרת הדברות? אבל כנראה שטעיתי, אני מודה.

חזרתי עכשיו מחתונה של תלמידה יקרה שלי, שעשיתי מאמץ גדול להשתתף בה. סיפור החיים שלה מורכב, אמא שלה עברה ככל הנראה איזה שהוא תהליך אישי ונהייתה בלשון העם קצת "טיפוס" ומתנהגת מאז בצורה כביכול "מוזרה" בעיני אנשים, סוג של "מחנכת" את כולם ומעירה לכולם, אבל עדיין, זאת אמא שלה שאהבת אותה ונתנה לה את חייה.

עמדתי שם בחתונה, ברגעים לפני החופה, ונדהמתי שיש שיח ודעות לכאן ולכאן מי ילווה את הכלה לחופה, כאשר אמא שלה עומדת שם ודמה נשפך אל מול כולם, כשלא מניחים לה ללוות את ביתה היחידה לחופה!

אמרתי בליבי, ריבונו של עולם, כשעוברת מכונית בשכונה בשבת כולנו צועקים ומוחים - שבת! וכשאנו רואים רמיסת כבוד הורים שגם הוא מעשרת הדברות, אנו לא אמורים לזעוק ולמחות? האמת שמהלם מוחלט, לא עשיתי כלום, אבל מיד כאשר חזרתי הביתה התיישבתי לכתוב לכם, ואני תורמת בל"נ סכום לחיזוק המצווה הזאת כי אני מרגישה שמהו בי נפגם. מה היה עלי לעשות? לקום ולמחות?

מעשה מההלם הגדול השתתקו כולם ולא העזו או חששו למחות, הרי מצוות תוכחה היא גם לאחר מכן, בדרך של ריצוי ובמיוחד לאנשים המשמשים מורי דרך לאותם צעירים, לעורר את הלב שלהם לנסות ולתקן את הפגיעה הגדולה.

לא צריך להסכים עם כל מה שאמא עושה כדי לכבד אותה, אבל לפגוע בה ולשפוך את דמה ברבים זה כמה וכמה דרגות חמורות בהרבה ואין לכך שום צידוק ושום היתר.

כל שנותר לנו הוא להביא את זעקתך כאן ברבים כלשונך וככתבך, ולהוסיף עוד שורה אחת: שאם אנחנו לא היינו שותקים על ניתוק נוראי בין הורים וילדים בהכוונת מטפלים ללא שום הוראת היתר הלכתי, אם לא היינו כציבור "מנרמלים" את התופעה, לא היינו מגיעים למצב שבת יכולה להלבין פניה של אמה ברבים וכולם ישתקו. אבל אשמים אנחנו!

שלוש לך. אנו עדים בתקופה האחרונה לנסיגה הולכת ומתמשכת בכבוד ההורים, במעמדם, ולפעמים זה מגיע עד כדי ביזויים בפרהסיה, שזה נורא ואיום! ויש כאן תמיהה גדולה, שהרי כל מי שהיה שם - מאוהבי הכלה והחתן ומשפחתם, היו צריכים לעורר אותם שהם לוקחים סיכון מאוד גדול של "ארור מקלה אביו ואימו" שלדעת כל הפוסקים ראשונים ואחרונים, מי שמבזה את הוריו ברבים נכנס בכלל זה רח"ל, ואיך לא רעדו וחששו מעוון גדול זה.

ובוודאי בשעת מעשה ראוי למחות, ואמנם לא כל מי שנוכח במקום חייב בכך אבל מי שדבריו נשמעים אצלם, ובמיוחד דמויות משמעותיות עבור הכלה ומשפחתה, שמן הסתם יקשיבו להם, מצווה בידם לנסות ולהשפיע לטובה. וכפי שמובא בפוסקים בהלכות מצוות תוכחה, בשעת מעשה ממש יש עניין של חילול ה' כשמישהו עושה עבירה בפרהסיה וכולם שותקים. וגם אם בשעת

תורת אמן

עיון והתבוננות

מדה טובה בכיבוד אב גדולה ממידת פורענות, ובכוחנו לבנות את בית המקדש עם כיבוד אב ואם!

שאם נתאמץ במצות כיבוד אב ואם, נוכל להביא לבניין בית המקדש בב"א. שאם מכבד את אביו ואימו אומר הקב"ה "כאילו דרתי ביניהם וכיבדוני".

ועוד מובא שם במדרש רבה, אמר רבי שמעון בן גמליאל, לא כיבד בריה את אבותיו כמו אני את אבותי, ומצאתי לעשו שכיבד את אביו יותר ממני. כיצד, אני הייתי משמש את אבי בכלים צואים וכשהייתי הולך לשוק, הייתי משלים אותם הכלים ולובש כלים נאים ויוצא בהם, אבל עשו לא היה עושה כן, אלא אותם כלים שהיה לובש ומשמש בהן את אביו, הן מעולים וכו' הא למדת שעשו היה זהיר בכבוד אבותיו.

אמר רבי יודן, כיון שבאו ישראל לעשות עמו מלחמה, הראהו הקב"ה למשה רבינו אותו הר שהאבות קבורים בו, אמר לו, משה, אמור להם לישראל - אין אתם יכולים להזדווג לו (למלחמה). **עד עכשיו מתבקש לו שכר הכיבוד שכיבד את אלו שקבורים בהר הזה**, מנין, ממה שקרינו בעניין "רב לכם סב את ההר הזה", ע"כ דברי המדרש.

על הפסוקים בפרשת השבוע רב לכם סב את ההר הזה פנו לכם צפנה, אל תתגרו בם כי לא אתן לכם מארצם עד מדרך פך רגל כי ירשנו לעשו נתתי את הר שער. מובא במדרש רבה "רב לכם סב", מהו סב את ההר, אמר ר' חנינא **הרבה סיבב עשיו את הורו זה, זה אביו שהיה זקוק לו להאכילו. ולכן אמר הקב"ה "כי ירושה לעשיו נתתי את הר שער"** וכפי שהבאנו מתרגום יונתן בן עוזיאל "בגין יקרא דעביד לאביו", בזכות הכבוד שעשה לאביו.

ויעוין בבעל הטורים בפסוק ב' שכתב וזה לשונו: רב לכם "סב", תגין על הס' (דגש) לפי שכיבד את אביו **שהיה בן ס' בלדת אותו, ולכן עתיד להחריב את בית המקדש שהוא ס' אמות**. ובפסוק ה' כתב בעל הטורים וזה לשונו: **ירושא לעשו**, בגימטריא **בשביל מצות כיבוד**.

וכתב ע"ז הגה"צ רבי גדליה אייזמן זצוק"ל, ב"גדולי המוסר", שאם רואים את כוחו העצום של עשו להחריב את בית המקדש בזכות כיבוד אב ואם, **על אחת כמה וכמה מדה טובה מרובה**

זכות אבות / הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

כל יהודי הוא אפוא היורש של אלפי תכונות אופי נאצלות שהטמיעו האבות הקדושים בנפשם, בעמל וביגיעה שאין לתארם. האבות הקדושים שלנו, אברהם, יצחק ויעקב, היו אלו שביגיעתם הרוחנית הניחו את יסודות האומה. הם עיצבו את מתכונתה והעניקו לה יציבות באופן שתוכל לעמוד כחומה בצורה מול כל המשברים. אבותינו הם הצור, סלע התשתית, שעליו נבנה הבניין האדיר של עם ישראל.

אבל כל זה אם מחזיק הוא בדרך אבותיו ומכריז על עצמו שהוא המשך שלהם, אבל כאשר מתנתק הוא מדרכם ומחותם הנפש שהטביעו בשורש נפשו, אז איך יכול הוא להיות זכותם? וזה הביאור במה שמוזכר בחז"ל שהיו דורות שזכות אבות תמה, דהיינו, שלא החזיקו כראוי בדרך אבותיהם ולכן זכות אבות לא סייעתם.

ועל כך אנו מתפללים "זכור לנו חסדי אבות", שהקב"ה יראה בנו את הטבע האמיתי הפנימי שלנו, זה שהאבות הקדושים טבעו בנו, ולא יסתכל על התנהגותנו הרגעית. ויותר מכך, שתהיה לנו סייעתא דשמיא לדבוק בדרכיהם ולזכות במה שהנחילו לנו בנפשותינו, ועל ידי כך לזכות גם להיחשב כממשיכי דרכם הנושאים את זכותם.

וכך גם כל אחד באופן פרטי, נושא עימו את זכות אבותיו, זכות אביו ואימו. שכל עבודה שעשו, כל עבודת הנפש והרגל טוב, מעבירים הם את הכח הלאה לבניהם שיהיה זה כנכס צאן ברזל בנפשותיהם. וכל זה כאשר הוא מכבדם ומחזיק בדרכם, אבל אם מתנתק הוא משרשיו, איך יוכל הוא לבקש להיותלות בזכותם?

פיוט "יום ליבשה" של רבי יהודה הלוי, נחתם במילים בגלל אבות תנש"ע בנים ותביא גאלה לבני בניהם. הרעיון הזה של חסדי אבות, פותח את תפילת שמונה עשרה ומלווה אותנו רבות בתפילות ותחנונים. אנו גם מזכירים זכות אבות של ברית בין הבתרים, של "עקידת יצחק לזרעו ברחמים תזכור" וכו' כדי שהקדוש ברוך הוא יעזור לנו בזכותן: "יחד לב וגל אבן מפי באר מים, בעבורו אל תמנע מים" (תפילת הגשם).

לכאורה קשה: אם אנו בפני עצמנו ראויים לחסד מאת הקב"ה, הרי הקב"ה ודאי לא ימנע זאת מאיתנו. ואם הרשענו, ואין הדבר מגיע לנו, כיצד נבקש זאת בזכות האבות? וכי הקב"ה יטה את המשפט חס ושלום רק בגלל שאנו בניו של אהוביו?

ועוד קשה: כתוב בחז"ל¹ שהיו דורות שבהם תמה זכות אבות. במה תלוי הדבר אם זכות האבות תעמוד לנו אם לא? האם הדבר מותנה במרחק השנים שבינינו ובנים? אם כן, כיצד יתכן שבדורות שלאחר מכן שבה זכות האבות?

הגאון הצדיק רבי אליהו אליעזר דסלר זצ"ל במכתב מאליהו, מביא את דברי ה'נפש החיים': "מתהלך בתומו צדיק אשרי בניו אחריו" (משלי כ', ז') "כי כמה מידות שהצדיק טרח ויגע להשיגם, לבניו אחריו המה כטבע מוטבע, ובקצת יגיעה יגיעו לזה. כמו שנראה בחוש שרבים מעמי הארץ שביהודים מוסרים את עצמם על קידוש השם, והוא מוטבע בנו מאברהם אבינו, שמסר נפשו לאור כשדים על אמונתו".

מה נפלא הוא כוח מסירות הנפש בעד רוחניות, בעד השם, בעד דברים שהיצר מנוגד להם! איך אפשר שאדם פשוט, שלא הגיע עוד למדרגות רמות, ימסור נפשו, וגם יקל לו הדבר הזה? אלא ירושה היא לו מאברהם אבינו!

"מי יודע פשר דבר עד כמה הדברים מגיעים, הלוא נפלא הוא הפלא ופלא. מאין להם לישראל הכוח חזה, לעמוד למעלה מכל ריבוי צרותיהם, ולא להתייאש כלל רק לקוות, הלא זו היא רק ירושת אבות מאבותינו הקדושים שקבלו הכל באהבה" (שם). זכות אבות היא למעשה זכות האבות. ההישגים הרוחניים המזוככים שהשיגו האבות בימי חלדם. הישגים כבירים אלו לא נעלמו מין העולם עם הסתלקותם של האבות מארץ החיים. הם נודדים הלאה אל הדור הבא ונותנים לכל אחד מצאצאי האבות הקדושים את היכולת להגיע להישגים רוחניים עצומים.

1. שבת נ"ה.

היו שותפים עמנו בהוצאות המרובות של הוצאת גיליון זה

וזכו בכל הברכות האמורות בתורה במצווה יקרה זו.
אפשרויות הנצחה לע"נ ולרפ"ש
ולכל ענייני ברכה והצלחה.

פנו עכשיו >

כתבו לנו בכתובת: horeinuorg@gmail.com
או בנדרים פלוס, ולציון להוצאות הגיליון השבועי.

לעילוי נשמת

מנחם מנדל בן יהושע דב

לרפואה שלמה

אסתר בת הענשא מרים

לזרע של קיימא

מרדכי בן חנה
מרים בת רבקה

לזיווג

יעקב בן רחל

להצלחה וס"ד

נחמה בת חנה שרה

הורינו
הורים מלאי הלב

יו"ל ע"י ארגון הורינו לחיזוק מצוות כיבוד אב ואם
בנשיאות מרן הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א ובהכוונת גדולי ישראל
ע"ר 580780617 | רח' יוסלה רוזנבלט 2 ירושלים.

תרומות יתקבלו בברכה. אפשרויות הנצחה בעלון ובכלל פעולות הארגון לע"נ הוריהם או יקיריהם ולזכות פרנסה והצלחה, זש"ק וזיווג - למען ייטב להן!

לקבלת גיליון הורינו השבועי במייל כתבו לנו **"צורפו אותי"** לכתובת המייל, וכן לפניות בנושאי תוכן, פתרון חידת 'רב הנסתר' ולפרסום סיפורים אישיים
בנושאי כיבוד הורים: horeinuorg@gmail.com או בפקס: 077-6021640 | Zelle: dedications@horeinu.org